

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680122977168/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Jørgen gik ikke til Aage.

Og han fortalte intet til Emma.

Men i hans Breve blev Ordene hedere og hedere. Hans Blod brændte ham, mens han skrev. Side op og Side ned malede han hende sin Længsel, sin dumpe, tunge Længsel, der greb ham hvert Øjeblik paa Dagen og martrede hans Sjæl og martrede hans Legeme, som laa han nøgen paa Dynger af hed Aske. Ordene blev voldsomme. Luften om ham stod i Brand, skrev han, og hans Kærlighed vred sig nøgen under Lærne. Det var Vanvid halvt.

Men saa kunde Ordene med ét mildnes og lyde stille, mens han koglende skrev om Sommersol over Aaløb og Enge, om varm, fin Luft, som skulde lulle ham og hende i Søvn der ude i Engen under den store, stille, lysende Himmel, lulle deres Legemer i Søvn, mens rundt om dem Naturen aandede lindt og sagte, lykkelig i sin evindelige, evige Brudenat.

Og saa kunde han pludselig bryde af og spørge hende, om hun elskede ham, om hun ogsaa virkelig elskede ham, om hun var sikker paa det, elskede ham fuldt ud. Elsk mig, du *skal* elske mig! skrev han.

Emma lo af ham og kaldte ham Barn, naar hun svarede. Vist elskede hun ham: det vidste han jo nok. Men efter som hans Ord blev hedere og hedere, tystnede hendes Latter, og der kom en stille Tone over hendes Breve, som hviskede hun Ordene frem med Ansigtet ind mod hans Skulder.

Saa fik hun en Lørdag et Brev fra Jørgen, hvori der ikke stod andet end, at han kom Søndag Formiddag med Middagstoget og agtede — hvis Vallentins vilde have ham — at blive til Mandag Morgen.

Det var sidst i Februar.

Et Par Graders Frost havde tørret Vejene og gjort dem haarde. Luften var stille og let kølig.